

סיפורה של הגברת אווזי

כתבה הנרייט אן הוקסלי
ציירה נטי הוקסלי
1882

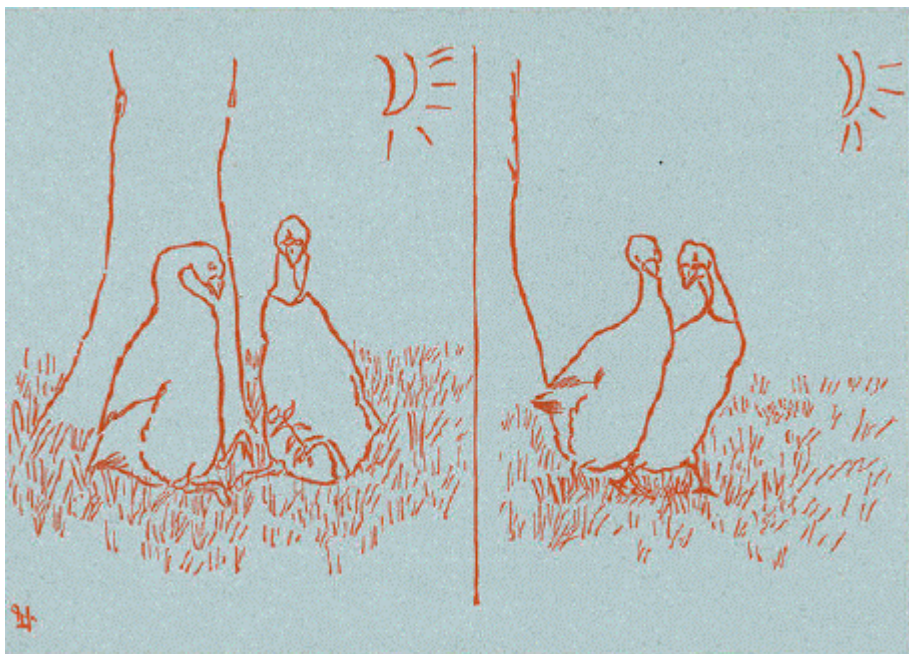
"עכשיו" המשיכה הגברת אווזי "בזמן שרגליך מתייבשות, נכין לך ספל תה טעים. את שותה עם חלב וסוכר?"

"לא, בלי חלב, תודה. אני שונאת חלב וגם פרות. שני יצורים כאלה, בעלי עיניים גדולות, מטיילות בשדה שלי, ובוהות כל הזמן, בלי להתחשב במישהו שנמצא לידם.

אחת מהן כמעט ושברה את רגלי אתמול, ואחר כך הסתכלה לי ישר בעיניים, כאילו לא כלום. אין להן נימוסים. אבל מה אפשר לצפות מפרה כזו, בעלת ארבע קיבות, שהולכת כל הזמן ורק לועסת את האוכל שלה. יצור המוני! אני מודה לנוצות שלי שאינני פרה!" באותו רגע גברת צהובית הרימה את עיניה וראתה תמונות של מר אווזי וגברת אווזי תלויות על קיר.

"אני כל כך שמחה לראות אתך, שני היקרה, בערב גשום זה" אמרה הגברת אווזי לידידתה גברת צהובית, שנכנסה לביתה והתיישבה בכורסה נוחה ליד האש. "כן, גברת אווזי, באמת רציתי לראות אתך, אבל באתי לא בגלל זה שלא רציתי להיות לבד ולא ידעתי מה לעשות עם עצמי. הרי לא תחשבי כך, אני מקווה?" "אף רגע לא, שני היקרה. אני יודעת שיש בי משהו שמושך את האנשים אלי. כל אחד אומר כך. לא ניתן להשתנות ולכן אני לא שחצנית." "אווזה טיפשית" מלמלה הגברת צהובית לעצמה תחת אפה.

הופיע על מקורה הצהוב, אבל היא התיישבה בנוחות בכורסה שלה, הושיטה את בהוני רגליה הכתומים לכוון האש והתחילה לספר.

"זה היה בבית האדון והגברת טווי שבכיכר הדשא. פגשתי את מר אווזי בזמן ריקודים. איזה ערב נהדר היה לי! באנו לשם עם מר רוג'ר ההודו. ומר אווזי ראה אותי ועף כדי לפגוש אותי. ואני רקדתי סיבוב עדין סביבו."

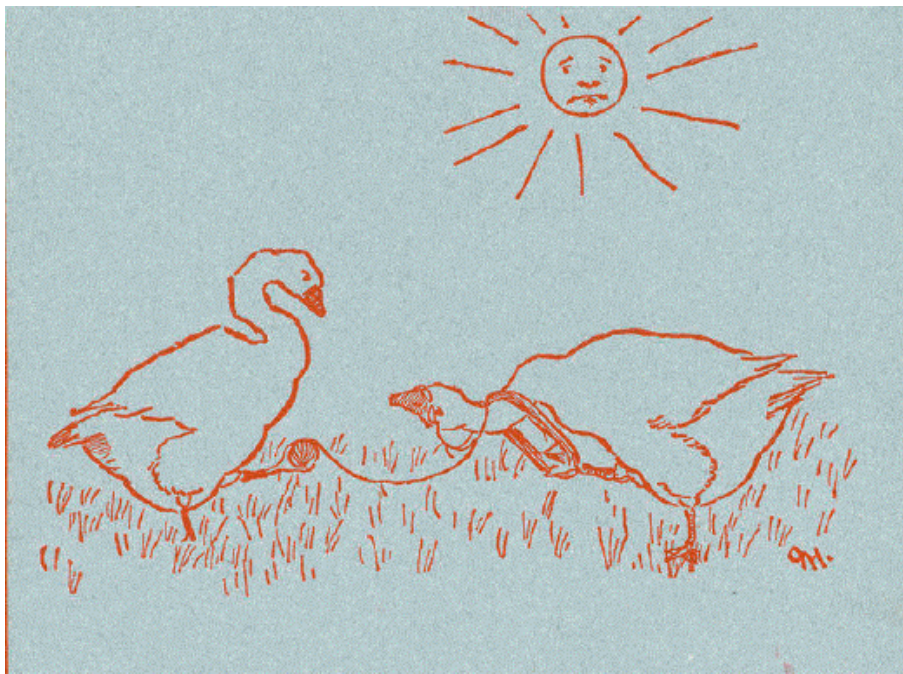
"זו הייתה נקודת מפנה בחייך" אמרה העלמה צהובית. "אכן. אנסה לזכור מה היה הלאה. כן, אחרי הריקוד מר אווזי הציע שנטייל בגן, והוביל אותי לעץ דולב. שעליו נשענתי, בזמן שהוא קירר אותי בנפנוף כנפיו."

"איזה תמונות יפות יש לך, גברת אווזי, של מר אווזי ושל עצמך" קראה גברת צהובית "אך אתם נראים כאן צעירים מאוד."

"אכן" ענתה המארחת בחיוך "הן הוכנו בדיוק אחרי שנפגשנו, לפני שנתיים שלמות. איזה זמנים!" "ואיפה ראית את מר אווזי לראשונה, גברת אווזי?" שאלה העלמה צהובית. אולי תספרי לי על כך? כמובן בסודיות גמורה. אני לא כזו שמקשקשת לכל לכולם. וסיפורי משפחה מעניינים אותי מאוד."

גברת אווזי חייכה בקצת עצבנות, סומק קטן

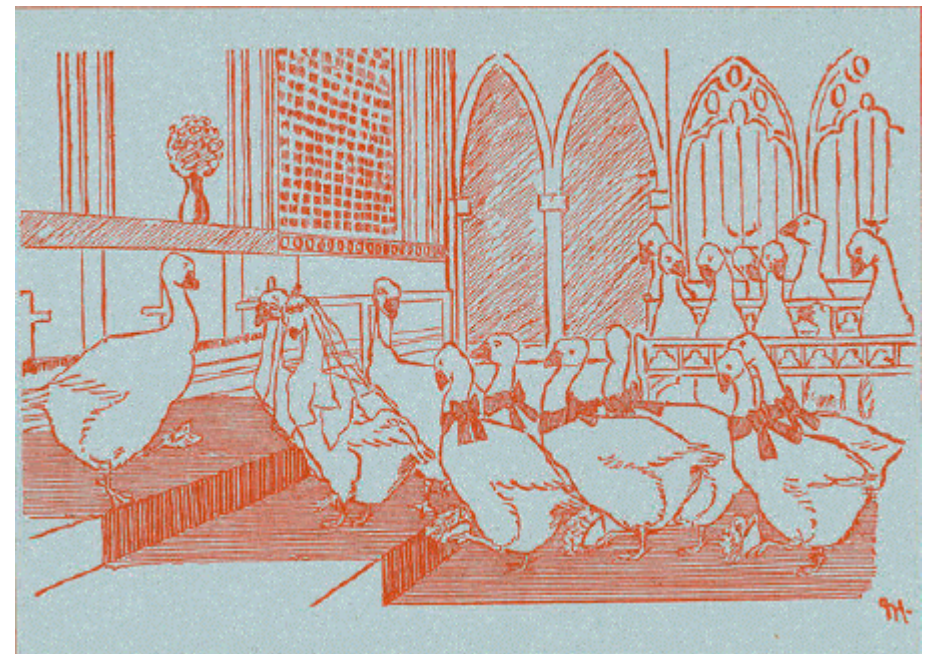

התארסנו. מר אווזי אז הושיט לי את כנפו והוביל אותי לחדר האוכל. שם הגיש לי חילזון וסלט שלשולים, אך בעצמו לא אכל דבר, למרות שהודה כי הוא אוהב מאוד עוגת צפרדעים. אחרי שאכלתי הוא הלך אתי לאמי, הבטיח לבוא למחרת והלך. וכשסיבבתי את ראשי ראיתי..

"מה?" קראה העלמה צהובית.

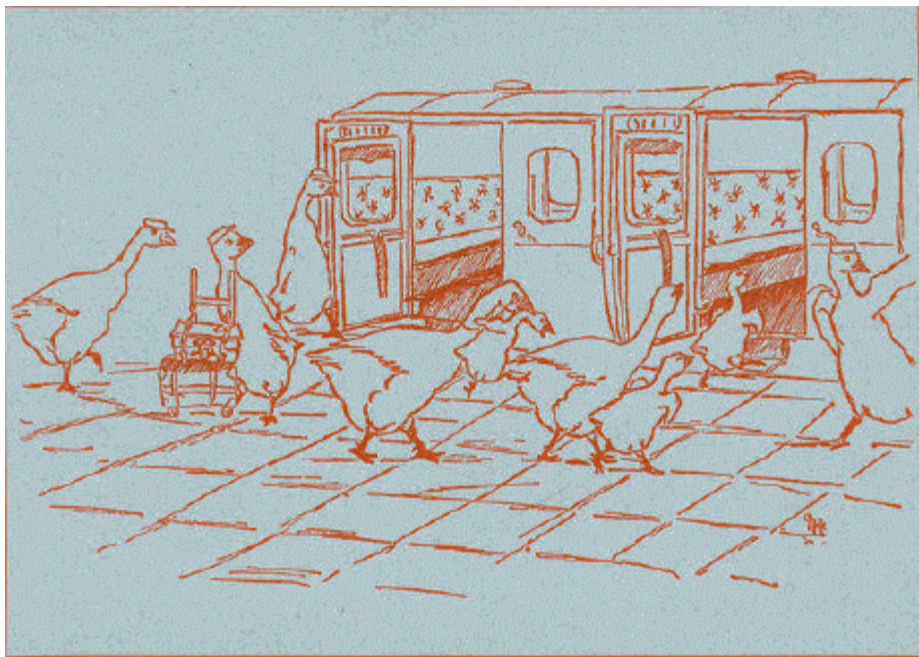
גברת אווזי היססה לרגע. "ובכן, שנית, אני חוששת שהוא חזר לחדר האוכל."

"בוודאי לאכול את עוגת הצפרדעים" אמרה עלמה צהובית בזדון.

'אינך יכולה לתאר לעצמך' אמר 'כמה בודד אני מאז שאבא ואמא שלי עזבו אותי. אני רואה היום רק את נער האווזים שדואג לי, אך הוא בחור פשוט וגס הליכות. אך, אילו..'. 'וכאן מר אווזי היסס. 'אילו מה?' שאלתי. 'אילו הייתה לי חברה טובה, ואילו החברה הזו היית את, עלמה אווזונית היקרה!'

"חשבי רק, שנית, איך התרגשתי. 'אני אקטוף פרח' אמר מר אווזי 'אם תיאותי לקבלו, אבין שאת מקבלת גם אותי.' הוא קטף נרקיס ואני קיבלתי אותו וכך נקשרו חיינו. מר אווזי היה מאושר, הוא נתן כמה לחישות התרגשות.

להפחידו. כשראיתי כתם דם אדום על כנפו כמעט והתעלפתי.

"אבל ארוחת הבוקר הייתה נהדרת. היה שם משהו שקראו בשם צורפתי 'פטה דה פוא גראס'. מישהו התלוצץ ואמר שאני אוכלת את אבות הקדמונים שלי. כמובן איש אינו אווז טיפש כזה כדי להאמין בכך. ובזמן הארוחה אדון וגברת זמיר, הזמרים הגדולים, שרו שיר של המשורר הגדול שלנו:

'אווזים מאושרים, זוג מאושר!'

רק האווזים

רק האווזים

רק האווזים

מגיעים ליריד.'

"שנית, את רוצה לשמוע את סיפורי או לאו? אם כן, אל תעירי הערות לא יפות."

"לא, לא התכוונתי ללעוג. אנא המשיכי. איפה התחתנתם?"

"בכנסיית אבני אפורים, בבוקר מאי נהדר. היו לי שש חברות מלוות, העלמה נוצית, העלמה דגנית והעלמה נפחית. כולן לבושות בלבן עם קישוטי פוך, גרביים ונעליים צהובות. רק שנאלצנו לחכות למר אווזי. הוא איחר בעשרים דקות והגיע מבוהל מאוד. הוא סיפר לי אחר כך שכלב גדול תקף אותו והוא נאלץ להסתובב וללכת רק אחורה, כשהוא לוחש ושורק על הכלב כדי

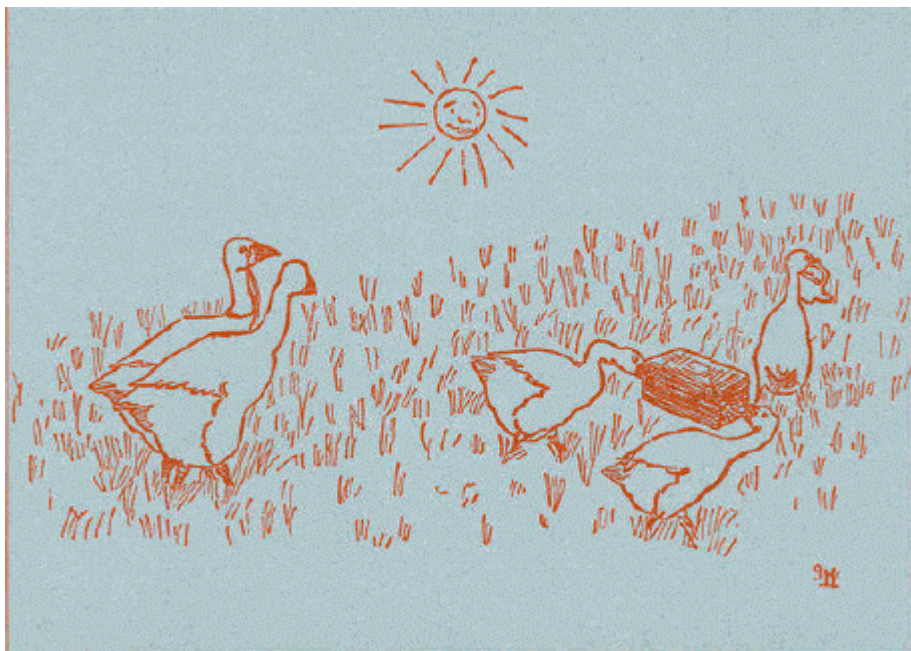

האלה משתנים! רק שבוע אחרי החתונה ביקשתי שיחזיק על כנפיו חבילה, ותאמיני או לא, שנית, הוא ישב בכורסתו ואפילו לא הפנה את ראשו, אלא מלמל משהו על בלבול מוח. "צריך להתחשב באופי האנוכי שלהם" אמרה העלמה צהובית.

גברת אווזי חשבה שהגזימה קצת בגילוי לבה לידידתה והתעלמה מההערה והמשיכה "אבל שמחנו מאוד כששלושת האווזונים הקטנים הופיעו. קראנו להם קל-רגל, צפריר וסנונית. "מתאים מאוד" מלמלה העלמה צהובית.

"כולם התרשמו מאוד אווזות אחדות ממש הזילו דמעות. רק בשעה שלוש הגענו לביתו של מר אווזי, ואני חייבת להודות שלמרות שמר אווזי לא היה בדיוק כפי שתיארתי לעצמי תחילה, בסך הכל הוא היה בעל טוב מאוד. "את בוודאי חושבת על דבר מה מיוחד שבו אכזב אותך מר אווזי" אמרה העלמה צהובית. "איך את מצליחה לנחש את מחשבותיי, שנית! אכן, אני חייבת להודות שחשבתי על הזמנים בהם מר אווזי עזר לי לגלגל צמר. הוא אמר שזה בשבילו תענוג לעזור לי בכך. אבל איך האווזים

"כשחוזרים עליהם זה מרכך את הלב, שנית יקרה"
וגברת אווזי התחילה בקול רך:

"וודלה, וודלה

טודלה, טודלה,

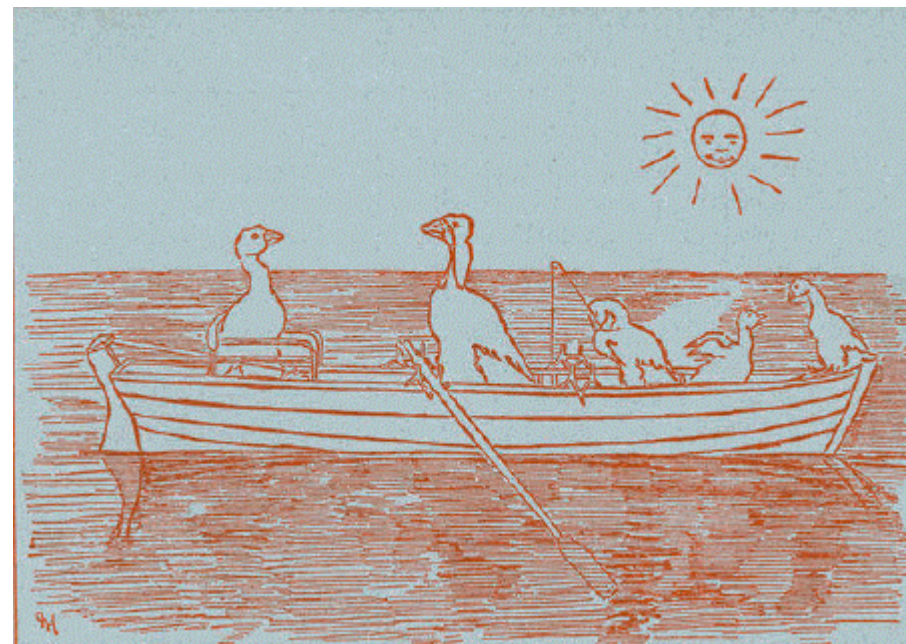
הרחיבו צעדים,

צעדו בגאווה,

לחשו! לחשו! לחשו!

איך לא להיות גאה באלה!"

"ובאותו סתיו מר אווזי הציע שנלך לים. שמחתי מאוד
כי עד עתה לא ראיתי שטחי מים גדולים, מלבד הבריכה
בכפר שלנו. נסענו לשם ברכבת.

"טיילנו אתם וכולם הביטו עליהם. העלמה בראון, בת
האיכר, נהגה להביא להם לחם וחלב ואמרה שכך ישמינו
יפה. אני לא אהבתי את דבריה, כי נזכרתי ששניים
מצאצאיה של גברת נוצית נעלמו בדיוק חודשיים אחרי
שהעלמה בראון האכילה אותם כך, ואמרה אותו הדבר.
איש לא ראה אותם יותר."

"מוזרים דרכי הגורל" אמרה העלמה צהובית.

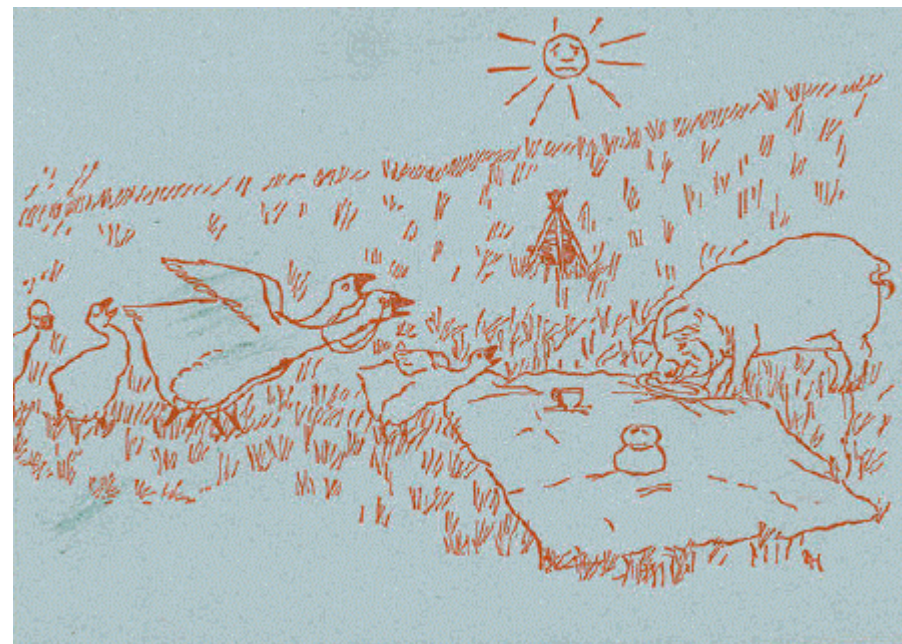
"האם קראת את השורות שכתבתי על הצאצאים שלי,
יקירתי?"

"לעתים קרובות למדי" ענתה הידידה "אבל אם את
רוצה, אשמח לשמוע אותם שוב."

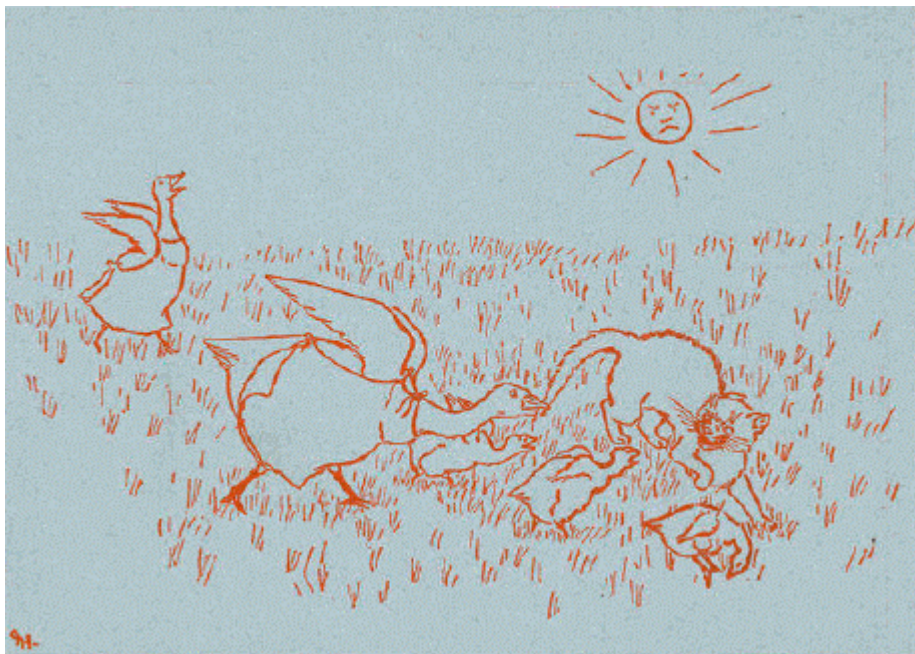
ירדנו בתחנת ליטמור. הבית שלנו היה קרוב, כך שיכולנו ללכת לשם ברגל, ואת הכבודה שלחו אחרינו. הסכמנו שהקטנים ישתו תה אתנו. הם דיברו וקשקשו על כל מה שראו, אבל מיד שלחתי אותם למיטות. הבטחתי להם שלמחרת נלך לים ושם יוכלו לשחק בחול.

"וכך באמת היה. הם נהנו מאוד והשתוללו שם, כשאביהם היקר ואני ישבנו והבטנו עליהם. התאכזבתי מהים. הוא משעמם. כמה איים קטנים עם עצי צל אחד או שניים והרבה דשא ירוק היו משפרים אותו מאוד. שמעתי גם מאחרים שהתאכזבו כמוני. אבל נהניתי מהשקט אחרי הרעש של חצר המשק שלנו, שם סבלתי מרעש של התרנגולים, החזירים, והקשקשנים."

הרעש בתחנה היה חזק מכל דבר ששמעתי קודם, אפילו גדול מזה שעשתה מכונת הקיטור של הדיש בחצרו של מר בראון.

"מר אווזי התרגז על הסבל שהפך את קופסת הכובעים שלו, ופעם, כשירדנו לארוחה קלה הרכבת כמעט ויצאה מהתחנה בלעדינו, למרות ששילמנו עבור כל הדרך! קל-רגל וצפריר עפו פנימה, ומר אווזי תפס את סנונית וברגע האחרון עלה אתה על הרכבת לפני שזזה. ווי! ממש היה לנו מזל!"

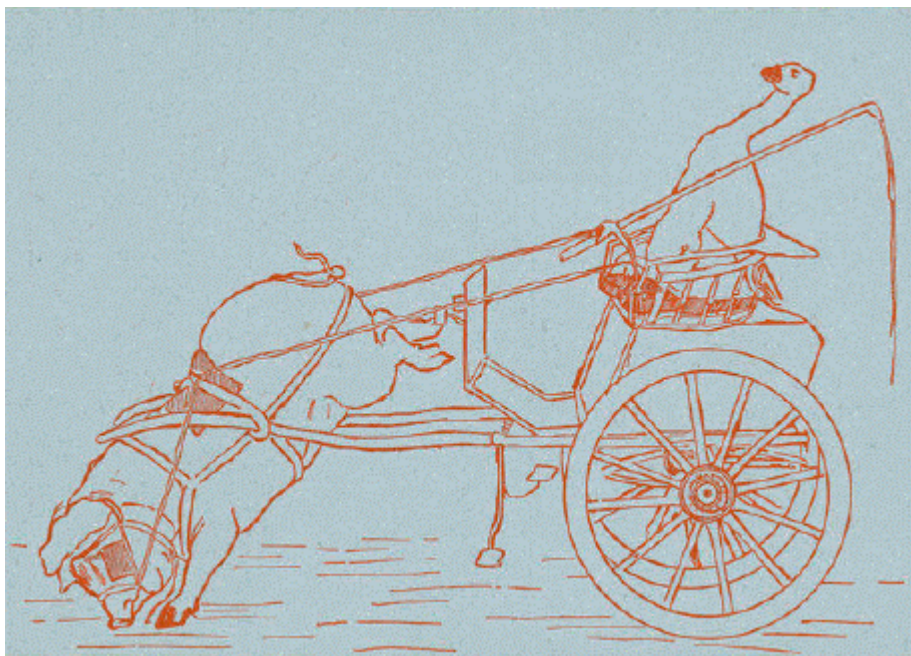
"ויום אחד יצאנו לפיקניק. סנונית לקחה את הקומקום, קל-רגל וצפריר סחבו את סל המזון. היית צריכה לראות, שנית, באיזו חכמה הם תפסו את ידידות הסל במקורותיהם. אני בטוחה שאילו הצייר קיוורה, שצייר אווזים מכובדים רבים, היה רואה אותם כך, היה מיד מצייר גם אותם."

העלמה צהובית בקושי הסתירה את חיוכה. "מצאנו שטח דשא יפה. פירקנו את הסל, פרשנו מפה וסידרנו הכל. מר אווזי ואני התרחקנו קצת עם הילדים כדי למצוא קצת עצי הסקה בשביל מדורה. ואז שמענו נחירות וכשהפנינו את המבט ראינו חזיר מטונף אחד שאכל את כל הארוחה שלנו, אכל בתאבון רב!

"התכוונת לברווזים, נכון?" שאלה העלמה צהובית. "אולי התכוונתי לברווזים אבל אני אומרת 'באראבאזים' כי בחברה שלנו, שנית, כך מבטאים לשם הזה. "אז ככל שהחברה תשתנה, כך ייטב" אמרה העלמה צהובית.

הגברת אווזי המשיכה: "מדי פעם יצאנו לשיט בים. אני על ההגה, מר אווזי חתר, והילדים נהנו בצורות שונות. אבל החתירה עייפה את מר אווזי, ואחרי פעמיים ויתרנו על כך.

והוראתי באופן חמור ביותר לא לעזוב את הקטנים מעיניהן. אך התברר שהקטנים לקחו את רשתות הפרפרים שלהם והמטפלות נתנו להם לרוץ רחוק. ופתאום חתול גדול קפץ על הצעירה ביותר שלנו וניסה לסחוב אותה אתו. רק צעקות של האחים שלה הזעיקו את המטפלות דינה, שהיא יצור חזק, רצה אחרי המפלצת ותפסה אותו במקורה בזנב. הוא זעק, עזב את סנונית היקרה שלי וברח ביללות.

"מר אווזי ואני טיילנו בערב קריר כשראינו אותם – דינה, דמעות זולגות מעיניה עם סנונית קטנה כמו מתה בזרועותיה. קל-רגל וצפריר רצו אלינו וסיפרו מה קרה, אבל אני שמעתי בקושי וכנראה התעלפתי."

והוא היה ענקי! מעטים היו מעזים לגשת אליו, אך אין פחדנים במשפחתנו. מר אווזי ואני התנפלנו עליו, והקול האמיץ שלנו הפחיד אותו והוא ברח.

"אלא שמכל מה שקרה בחוף הים הדבר הגרוע ביותר היה עם סנונית הקטנה. אני גם היום נרגשת כשנזכרת בכך."

"אם זה משהו מרגש ומפחיד, אשמח מאוד לשמוע" קראה העלמה צהובית.

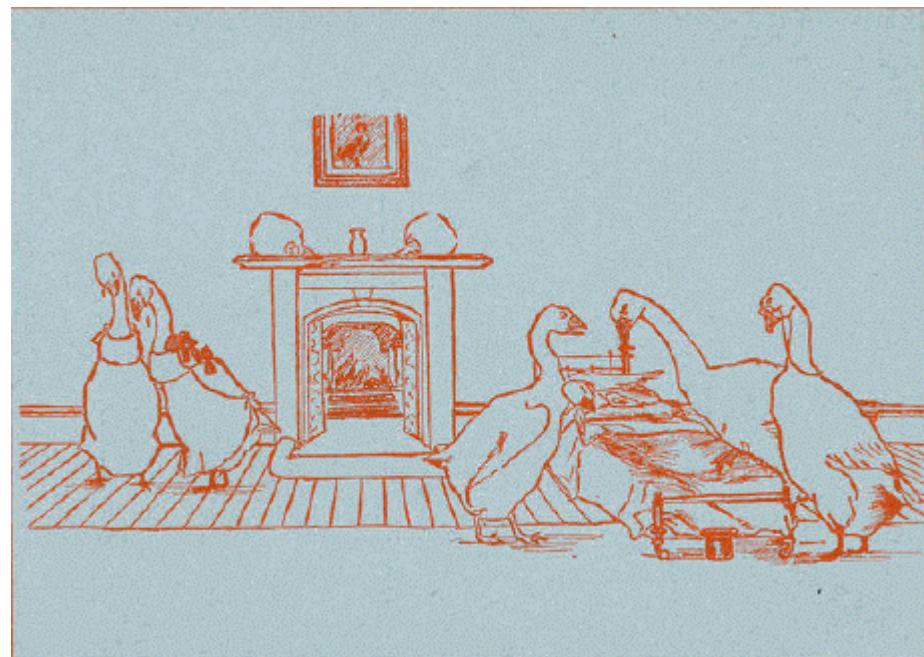
"באמת מפחיד ומרגש, שנית. את צריכה לדעת ששלחתי עם הילדים את המטפלות רינה ודינה

" הו! איזה אושר! רינה ודינה בכו כל כך כששמעו שסנונית תבריא ואמרו שהן מאושרות כפי שעוד לא היו בחייהן. לא פעם אנו יושבים ליד האש ונזכרים על קורות היום הזה.

"כפי שאת יודעת, שנית, אני לא אם שחצנית ולא מתגאה בילדיה. אך אני חושבת בגאווה שהייתה זו זעקה של קל-רגל שהצילה את חייה של אחותו. אך למה אפשר לצפות אם לא לחכמה אצל צאצא מצד אמו של שהלהקה המפורסמת שהצילה את רומא לפני דורות?"

"אכן" השמיעה את קולה העלמה צהובית "נקווה שבתך תגיע לגדולות, בת לאם ואב כאלה!. תודה על הסיפור הנפלא. אבל הגשם פסק ואני חייבת לחזור הביתה."

"אני לא הייתי מתעלפת" אמרה העלמה צהובית "הייתי בודקת בוריד האם היא עוד חיה."

"יתכן" ענתה הגברת אווזי קצת בחריפות "אבל את לא אמא שלה."

"כשהתעוררתי הם כבר קראו לרופא שבא במהירות. הופתעתי לראות שכרכת הרופא רתומה דווקא לאותו החזיר שקלקל לנו את הפיקניק. ולפני הדלת החזיר התחיל להשתולל וכמעט וזרק את הרופא מהכרכרה. "השכבנו את הקטנה במיטה. היא שכבה שם ללא ניע כשהרופא בדק את הדופק שלה. לבי דפק חזק כשבסוף הרופא אמר "היא תבריא מהר.